

[Edel Saunte.]

Efter andenbehandlingen har jeg modtaget en henvendelse fra sagførerside, idet man var ængstelig for, at § 126 i den nye affattelse skulle kunne fortolkes sådan, at højesteret kunne tage private hensyn i spørgsmålet om bortvisning af sagførere fra procedure i højesteret. Jeg tror, vi alle har været enige om, at det drejer sig om proceduremæssige hensyn og ikke om f. eks., hvilken politisk indstilling vedkommende sagfører har, eller hvorledes hans private forhold er, f. eks. om den pågældende er skilt.

Helga Pedersen: Må jeg først vedrørende fortolkningen af den lovbestemmelse, som det ærede medlem fru Edel Saunte nævnte, sige, at jeg er ganske enig i det ærede medlems fortolkning.

Da jeg efter debatten forleden dag sammenholdt de betragtninger, der blev fremsat ved lovforslagets anden behandling, var der et par ting, der særlig faldt mig i øjnene. Den ene var den vanskelighed, vi alle har haft vedrørende fortolkningen af bestemmelsen om øvethedserklæring fra landsretten — det er den nye affattelse af retsplejelovens § 126. Jeg er uægtelig ved at fortryde, at jeg ikke lyttede lidt mere til det ærede medlem hr. Lannung, da han i udvalget gik ind for en eventuel skærpelse af kursen samt en lovændring. Så havde vi måske fundet frem til en bestemmelse, der kunne have hævet den tvivl, som vi nu hver især fandt anledning til at fremdrage. På dette sene tidspunkt synes jeg dog ikke, at nye overvejelser om ændringer er på deres plads, så det skal jeg afholde mig fra.

Det andet forhold, jeg ville fremhæve, er af mere generel karakter. Den højtærede justitsminister og de fleste ordførere pegede jo på, at yderligere ændringer i retsplejeloven måtte påregnes, såfremt formålet med dette lovforslag ikke blev nået ved de nu foreslåede regler; det var navnlig i forbindelse med vateringssspørgsmålet, dette kom frem. Her synes jeg, at der mangler én betragtning i billedet, nemlig at vi i al vor

reformiver ikke må overse den meget væsentlige betydning, rolige og stabile arbejdsforhold har for retsplejen. De første væsentlige ændringer siden retsplejereformens indførelse i 1919 vedrørende højesteretsarbejdet kom i 1932, og de er blevet efterfulgt af flere i de følgende 25 år. Men den, der er fortrolig med arbejdet i retsplejens tjeneste, ved, at det tager sin tid, før lovregler og da i særdeleshed retsplejelovregler er gennemarbejdet i det praktiske retsliv, og før man kan sige, at nu har retspraksis virkelig bundfældet sig. Derfor håber jeg, at disse nye regler vil bidrage til at skabe ro om højesterets virksomhed, så retten under rolige arbejdsvilkår kan medvirke til at skabe den bedst mulige retspleje for det danske samfund. Vi har under disse debatter og i udvalget fremhævet en række almindelige retsplejehensyn, men det forekom mig, at dette lovforslag ikke burde vedtages, uden at også betydningen af rolige og stabile arbejdsvilkår for retsplejens udøvere blev påpeget.

Poul Møller: Efter at mine ændringsforslag vedrørende bevarelsen af en lempet højesteretssagførerprøve blev nedstemt ved anden behandling, skal jeg sammen med det ærede medlem hr. Ninn-Hansen indstille lovforslaget til forkastelse. Vi gør det, selv om vi har tiltrådt ændringsforslagene vedrørende voteringsordningen, den nordiske advokatordning og titulaturspørgsmålet. Vi betragter afskaffelsen af højesteretsprøven som lovforslagets hovedpunkt, og da vi her er uenige med flertallet, anbefaler vi det høje tings medlemmer at stemme mod lovforslaget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Også jeg er enig med det ærede medlem fru Edel Saunte i hendes fortolkning af bestemmelsen om bortvisning af sagførere; denne bortvisning kan alene ske af proceduremæssige grunde.

Jeg kan også tiltræde de bemærkninger, det ærede medlem fremsatte om, at mine